

CONTEXT

PARAULA DE FEIJÓO Nova frenada a la renovació judicial

Si es mira fredament, com si fóssim europeus per exemple, ens resultaria impossible entendre el bloqueig judicial decidit i executat per la patriòtica dreta. Però som fills d'Espanya (amb perdó de les nostres mares) i se suposa que com a mal menor, un dia ens van deixar votar i vàrem escollir a un President que confon Kenia amb el Senegal i un cap de l'oposició que data en el 1984 l'any en que Orwell va escriure un llibre. Quina vergonya oi?

Venint doncs d'on venim i tenint els líders que tenim, el bloqueig judicial no passa de ser pura anècdota.

El que sí sobte encara, els dies que portes la ingenuïtat posada, són les formes que utilitza la dreta per justificar els seus actes sacrílegs. Són tan infantils i grollers com la mateixa Espanya.

La dreta sap que tard o d'hora hauran de permetre la renovació judicial, però mentre poden s'agafen a qualsevol clau (un gat negre, un català mal parit...) per utilitzar-lo com a moneda de xantatge. Sense vergonya, creient-se tan espavilats com es creia un tal Millet infant, quan organitzava un escàndol

reclamant els caramels que tenia son germà i que, quan aquest els hi donava, corria a vendre'ls als seus companys de classe. Així de fàcil, així de menyspreable.

Feijóo, apart de ser gallec no té res de polític excepte la mesquinesa.

Mantenir-se en la inconstitucionalitat del CGPI per frenar la reforma de la Llei de Sedició (curiosament relacionada amb Catalunya) és tan fastigós com les llàgrimes de cocodril de Millet fent-li la punyeta al seu germà gran per guanyar-se unes pessetones. Una porqueria estètica. Pornografia política.

